

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **V. B.**
zastoupen advokátkou Mgr. Oksanou Rizak
sídlem 28 pluku 128/12, Praha 10

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2019, č.j. MV-92348-4/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žaloba

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2019, č.j. MV-92348-4/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen

„správní orgán I.stupně“) ze dne 26. 4. 2019, č.j. OAM- 331-42/TP-20175, kterým byla dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území. Žalobce v žalobě uvedl, že je přesvědčen, že správní orgán I. stupně i žalovaný zcela nesprávně po právní stránce posoudili charakter pracovních cest žalobce jako většinového společníka společnosti s ručením omezeným. Uvedl, že žalobu doplní nejpozději do 30. 9. 2019.

2. Dne 29. 10. 2019 žalobce vyhotovil doplnění žaloby. Žalobce odkazuje na právní závěry obsažené v rozhodnutí Městského soudu v Praze v téže věci ze dne 31. 7. 2018, č.j. 5 A 65/2016-42, který s poukazem na § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a na rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C 232/09, dovodil, že i na člena statutárního orgánu lze pohlížet jako na zaměstnance a pracovní cesty jednatele společnosti jsou svojí povahou stejné jako pracovní cesty ve smyslu zákoníku práce. Žalovaný chybně posoudil pracovní cesty žalobce jako jednatele níže uvedených právnických osob. Žalobce trvá na tom, že na zahraniční cesty v rámci plnění funkce jednatele ve společnostech AUTO-PORT INVEST s.r.o. a Acting Project INVESTments s.r.o. je nutno pohlížet jako na pracovní vyslání do zahraničí a doby jeho nepřítomnosti kvalifikovat jako pracovní cesty ve smyslu § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný pochybil, když nezapočetl tyto pracovní cesty žalobce jakožto jednatele do pětiletého nepřetržitého pobytu na území České republiky.
3. Žalobce byl jedním z jednatelů společnosti AUTO-PORT INVEST s.r.o., která zanikla v likvidaci ke dni 07. 6. 2018. Dále je žadatel od 07. 6. 2013 jednatelem a jediným společníkem společnosti Acting Project INVESTments s.r.o. Žalobce nepřetržitě pobíral a pobírá odměnu za výkon své funkce jednatele ve výše uvedených společnostech. Při výkonu své funkce byl povinen řídit se rozhodnutím valné hromady společnosti, o zásadních otázkách fungování společnosti AUTO-PORT INVEST s.r.o. rozhodovala valná hromada. Z notářského zápisu ze dne 13. 8. 2014, NZ 1024/2014, je patrné, že společnost měla valnou hromadu a také dva jednatele. Majoritní účast žalobce ve společnosti neznamená, že žalobce nebyl odpovědný při výkonu své funkce jinému orgánu a rovněž jako jednatel byl povinen se řídit povinnostmi jednat s péčí řádného hospodáře.
4. Ohledně působení v společnosti Acting Project INVESTments s.r.o. žalobce uvedl, že jako jednatel odpovídá za řádné plnění své funkce přímo ze zákona, neboť musí vždy jednat s péčí řádného hospodáře, a to dle § 159 odst. 1 občanského zákoníku se k péči řádného hospodáře zavazuje každý, kdo přijme funkci člena voleného orgánu právnické osoby (tedy i jednatel společnosti s ručením omezeným). Jedná se o povinnosti při výkonu funkce, v důsledku jejichž porušení jednatelem vzniká povinnost nahradit společnosti jím způsobenou škodu. Osoba jednatele je vždy oddělená od samotné společnosti (právnické osoby) i v případě, že se jedná o jednočlennou společnost. Při výkonu své činnosti jako jednatel společnosti Acting Project INVESTments s.r.o. byl žalobce podřízený společnosti s ručením omezeným v působnosti jediného společníka. Rozhodnutím jediného společníka byla schválena i odměna žalobce jakožto jednatele. V jednočlenné společnosti s ručením omezeným působnost valné hromady vykonává jediný společník. V tomto případě jediný společník vystupuje v postavení nejvyššího orgánu společnosti a jeho pravomoci při výkonu působnosti valné hromady jsou jiné než jednatele. Závěr uvedený žalovaným v napadeném rozhodnutí, že žadatel jako jednatel či společník společnosti Acting Project INVESTments s.r.o., neodpovídal jiné fyzické anebo právnické osobě je chybný, neboť

jednatel vždy je orgánem statutárním, který je zodpovědný nejvyššímu orgánu společnosti, působnost kterého v jednočlenné společnosti s ručením omezeným vykonává jediný společník.

5. Žalobce po dobu vyslání na pracovní cesty a i ke dni vydání rozhodnutí ve věci samé pobíral odměnu jednatele za výkon funkce ve společnosti Acting Project INVESTments s.r.o. Žalobce byl do funkce jednatele společnosti Acting Project INVESTments s.r.o. řádně zvolený. Nejvyšším orgánem společnosti byla schválená odměna žalobce jakožto jednatele Acting Project INVESTments s.r.o. a ve výkonu své funkce je žalobce odpovědný nejvyššímu orgánu působnost kterého vykonává jediný společník. Nelze proto souhlasit s názorem žalované, že žalobce společnost „řídil sám“. Společnost jako právnická osoba má své orgány, které působí nezávisle na sobě a jednatel při výkonu svých pravomocí postupuje v souladu se zákonem stanovenou povinností postupovat s péčí řádného hospodáře a povinností loajality vůči společnosti.
6. Nelze souhlasit se závěrem žalované o tom, že správní orgán I.stupně se řádně zabýval konkrétními podmínkami výkonu funkce jednatele v obou společnostech, neboť se správní orgán I.stupně stejně jako i žalovaná nevypořádali s mechanismy odpovědnosti a kontroly výkonu funkce jednatele ve společnosti s ručením omezeným. Žalovaná při vydání rozhodnutí nezohlednila kontrolní mechanismus ve formě ochrany práv „menšinového společníka“ což omezuje majoritního společníka v jeho rozhodnutích a tak je kontrolním mechanismem. Menšinovým společníkem je společník, jež nemá většinu hlasů plynoucích z účasti v obchodní korporaci. V případě společnosti AUTO-PORT INVEST se jedná o I. V., která byla kvalifikovaným společníkem ve smyslu § 187 odst. 1 zákona o obchodních korporacích. Žalovaný stejně jako i správní orgán I.stupně opomenul, že na ochranu menšinového (kvalifikovaného) společníka je upravený zákonem kontroly ve formě například návrhu na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady, tzv. společnická žaloba, návrhu na náhradu tzv. reflexní (odvozené) škody, návrhu na náhradu újmy způsobené vlivnou osobou, přezkoumání zprávy o vztazích znalcem jmenovaným soudem. To vše zaručuje dostatečný mechanismus kontroly ve společnosti, a proto nelze učinit závěr totožný s tím, který uvedla žalovaná ve svém rozhodnutí.
7. Správní orgán I.stupně stejně jako i žalovaný se nevypořádali s mechanismem odpovědnosti a kontroly výkonu funkce jednatele v jednočlenné společnosti ručením omezeným, které jsou upravené zákonem o obchodních korporacích a občanským zákoníkem a zaručují kontrolu za řádným výkonem funkce jednatele i v případě, že stejná osoba je jednatelem a zároveň i společníkem společnosti s ručením omezeným. Posouzení pracovních cest žalobce žalovanou je chybné. Žalobce je přesvědčený, že nebyl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení trvalého pobytu ve smyslu § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a žalovaný se řádně nevypořádal s námitky žalobce uvedenými v odvolání.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že je přesvědčen, že byly naplněny důvody pro zamítnutí žádosti žalobce dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. V podrobnostech žalovaný odkázal na spisový materiál.

Obsah spisu

9. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce podal dne 8. 1. 2015 žádost o povolení k trvalému pobytu po pěti letech pobytu na území České republiky. Žalobce v žádosti uvedl, že vykonává funkci jednatele ve společnosti AUTO-PORT INVEST s.r.o., což doložil smlouvou o výkonu funkce jednatele ze dne 2. 1. 2015.
10. Z úředního záznamu ze dne 18. 5. 2015, č.j. OAM-331-16/TP-2015 vyplývá, že žalobce nebyl přítomen na území ČR v posledních pěti letech před podání žádosti od 28. 9. 2012 do 9. 12. 2012, od 11. 8. 2013 do 26. 8. 2013, od 8. 9. 2013 do 21. 9. 2013, od 23. 5. 2014 do 13. 10. 2014, od 17. 10. 2014 do 17. 11. 2014, od 19. 11. 2014 do 1. 12. 2014 a od 3. 12. 2014 do 4. 1. 2015, celkem 318 dní.
11. Ve vyjádření ze dne 14. 10. 2015 žalobce sdělil, že v uvedených termínech byl vyslán společnostmi Acting Project INVESTments s.r.o. a AUTO-PORT INVEST s.r.o. na zahraniční pracovní cesty a v období od 22. 12. 2014 do 4. 1. 2015 čerpal dovolenou. Účel jednotlivých služebních cest konkretizoval např. vedení obchodních jednání, Due diligence a prodej společnosti, restrukturalizace holdingových společností skupiny „Solidarnost“, účast na valných hromadách holdingových společností a jako přílohy doložil výpis z obchodního rejstříku skupiny „Solidarnost“, cestovní příkazy pro zahraniční služební cesty, v nichž bylo vždy uvedeno přesné časové období trvání cesty, její místo, účel a osoba vysílající. Rovněž předložil zápis z mimořádné valné hromady společnosti Acting Project INVESTments s.r.o. ze dne 20. 5. 2014, v němž bylo přijato rozhodnutí o restrukturalizaci holdingových společností skupiny „Solidarnost“.
12. Dne 12. 11. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. OAM-331-26/TP-2015, kterým zamítl žádost žalobce dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nesplnil podmínku stanovenou v § 68 zákona o pobytu cizinců, neboť nepobýval na území České republiky před podáním žádosti nepřetržitě 5 let. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce opustil v posledních pěti letech před podáním žádosti území České republiky, přičemž žalobcova nepřítomnost činila v souhrnu 311 dní. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 9. 3. 2016 žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 11. 2015. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce správní žalobu k Městskému soudu.
13. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5A 65/2016-42 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Proti rozsudku podal žalovaný kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Dne 23. 10. 2018 Nejvyšší správní soud vydal rozsudek č. j. 7 Azs 317/2018-21, kterým kasační stížnost zamítl. Žalovaný v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 11. 2015 a vrátil mu věc k novému projednání.
14. Správní orgán I. stupně vydal dne 26. 4. 2019 rozhodnutí č.j. OAM-331-42/TP-2015, kterým zamítl žádost dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nesplnil podmínku stanovenou v § 68 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně konstatoval, že předmětem sporu zůstává posouzení možného zápočtu doby nepřítomnosti žalobce na území ČR podle § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán v reakci na právní názor, vyslovený Městským soudem a Nejvyšším správním soudem, doplnil dokazování o nové listinné důkazy (zejména výpisy z obchodního rejstříku, sbírku listin uložených v obchodním rejstříku, zakladatelské a společenské smlouvy společností).

Správní orgán po posouzení těchto dokladů dospěl opětovně k závěru, že zahraniční cesty žalobce nelze považovat za pracovní vyslání do zahraničí ve smyslu § 68 odst. 3 zákon a o pobytu cizinců.

15. Správní orgán odkázal na Směrnici Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, konkrétně na její článek 4 odst. 3. Správní orgán konstatoval, že v případě zjišťování, jestli mohl být cizinec pracovně vyslán do zahraničí ve smyslu citovaného ustanovení, je třeba vycházet z toho, zda-li se jedná o dočasné přeložení osob za účelem výkonu zaměstnání ve smyslu citované směrnice 2003/109/ES. Je tedy nutné posoudit, v jakých případech je možné danou osobu považovat za zaměstnance. Správní orgán konstatoval, že důvody zahraničních cest byly vždy spojené s obchodním vedením společností. Dle názoru správního orgánu tyto důvody nicméně nejsou pro rozhodnutí ve věci zásadní, neboť je třeba zkoumat, zda žadatel těmito cestami vykonával činnost po určitou dobu ve prospěch jiné osoby a pod jejím vedením a za kterou protihodnotou pobírá odměnu.
16. Ve vztahu ke společnosti Acting Project INVESTments s.r.o. správní orgán nezjistil, že by žalobce jako jednatel či společník předmětné společnosti odpovídal jiné fyzické osobě, případně jiné právnické osobě, pročez je v případě výkonu jednatele v této společnosti zřejmé, že žalobce tuto činnost nevykonával ve prospěch jiné osoby a pod jejím vedením. Za situace, kdy byl žalobce rovněž ve funkci nejvyššího orgánu společnosti, je zjevné, že svou činnost nevykonával pod vedením nebo kontrolou jiného orgánu, neboť celou společnost samostatně řídil. Zároveň ani nebylo zjištěno, že by za svou činnost v této společnosti pobíral odměnu. O podřízenosti nesvědčí ani zápis z jednání valné hromady této společnosti konané dne 20. 05. 2014 ani doložené cestovní příkazy, neboť tyto doklady byly vždy podepsány samotným žadatelem. Žalobce byl dle závěru správního orgánu při výkonu své funkce naprosto samostatným a v rozhodné době funkci v této společnosti nevykonával pod vedením nebo kontrolou jiné osoby (orgánu) a nelze jej tak považovat za zaměstnance. V jeho případě tak ani po vyhodnocení konkrétních podmínek výkonu funkce nelze konstatovat, že by mohl být v takto zjištěném postavení pracovně vyslán do zahraničí.
17. Ve vztahu ke společnosti AUTO-PORT INVEST s.r.o. z žádných dokladů také nebylo zjištěno, že by žalobce jako jednatel či společník předmětné společnosti odpovídal jiné fyzické osobě, případně jiné právnické osobě, pročez je v případě výkonu jednatele v této společnosti zřejmé, že tuto činnost nevykonával ve prospěch jiné osoby a pod jejím vedením. Za situace, kdy byl žalobce zároveň společníkem s rozhodujícím počtem hlasů, je zjevné, že svou činnost nevykonával pod vedením nebo kontrolou jiného orgánu, neboť žalobce celou společnost samostatně řídil. Nic na situaci nemění ani fakt, že za svou funkci pobíral odměnu, kterou si de facto schválil prostřednictvím rozhodnutí valné hromady. Lze tak uzavřít, že byl při výkonu své funkce naprosto samostatným a v rozhodné době funkci v této společnosti nevykonával pod vedením nebo kontrolou jiné osoby (ani orgánu, neboť v nejvyšším orgánu společnosti měl rozhodující slovo) a nelze jej tak v souladu s výše uvedenou definicí považovat za zaměstnance. V jeho případě tak ani po vyhodnocení konkrétních podmínek výkonu funkce nelze konstatovat, že by mohl být v takto zjištěném postavení pracovně vyslán do zahraničí.
18. Správní orgán v případě žalobce dospěl k závěru, že jej nelze považovat za zaměstnance a nemohl tak být pracovně vyslán do zahraničí ve smyslu § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť o svém vyslání de facto rozhodl sám. Proto žádosti žalobce nevyhověl.

19. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný shrnul, že dne 8. 1. 2015 podal žalobce žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území dle § 68 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 12. 11. 2015, č. j. OAM-331-26/TP-2015, žádost z důvodu nesplnění podmínek pobytu na území podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítlo. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto a rozhodnutí potvrzeno. Proti rozhodnutí žalovaného o odvolání byla podána žaloba k Městskému soudu v Praze. Rozsudkem ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5A 65/2016-42 bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. Proti rozsudku podal žalovaný kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Dne 23. 10. 2018 Nejvyšší správní soud vydal rozsudek č. j. 7 Azs 317/2018-21, kterým kasační stížnost zamítl. Komise v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu zrušila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 11. 2015 a vrátila Ministerstvu vnitra věc k novému projednání.
20. Správní orgán I.stupně zkoumal, zda žalobce splňuje podmínky, které zákon stanoví pro udělení povolení k trvalému pobytu, přičemž dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území ve smyslu ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a žádost žalobce podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítl. Žalovaný se ztotožňuje se způsobem, jakým správní orgán I.stupně vymezil časové období, ze kterého vyvodil nesplnění podmínky nepřetržitosti předchozího pobytu žalobce. Podmínka nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území má být splněna ke dni podání žádosti. Rozhodným pětiletým obdobím je v případě žalobce období od 8. 1. 2010 do 8. 1. 2015.
21. Důvodem zamítnutí žádosti byla nepřítomnost žalobce na území, která ve svém souhrnu činí 311 dnů, což je více jak 10 měsíců. Doba nepřítomnosti žalobce na území nebyla spornou. V daném případě bylo stěžejní, zda pracovní pobyt žalobce mimo území je možné považovat za uznatelný důvod jeho nepřítomnosti na území ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
22. Žalobce v rozhodné době vykonával funkci jednatele ve společnostech, v nichž byl současně společníkem jediným (v případě společnosti Acting Project INVESTments s.r.o.) nebo majoritním (v případě společnosti AUTO-PORT INVEST s.r.o., obchodní podíl žalobce byl 80 %). Žalobce v průběhu řízení doložil cestovní příkazy pro své zahraniční služební cesty. Vždy se jednalo o důvody spojené s obchodním vedením společnosti - vedení obchodních jednání s investory, vedení realizace restrukturalizace společností, účast na valných hromadách společností. V tomto případě je nutné posoudit, zdali na žalobce jako jednatele výše uvedených společností bylo možné pohlížet jako na zaměstnance těchto společností. Otázkou, zdali je člen statutárního orgán kapitálové společnosti jejím zaměstnancem dle směrnice Rady 92/85/EHS, se zabýval Soudní dvůr EU v rozhodnutí ve věci C-232/09. Soudní dvůr EU rozhodl tak, že pokud člen statutárního orgánu kapitálové společnosti je její nedílnou součástí a vykonává pro tuto společnost činnost, za kterou pobírá odměnu a zároveň ji po určitou dobu vykonává pod kontrolou nebo vedením jiného orgánu této společnosti, pak je třeba na něj pohlížet jako na zaměstnance podle směrnice Rady 92/85/EHS. V tomto rozhodnutí bylo dále uvedeno, že je taktéž třeba zkoumat konkrétní podmínky výkonu funkce jednatele, neboť členství ve statutárním orgánu samo o sobě ničeho o samostatnosti či podřízenosti výkonu funkce nevypovídá. Proto je třeba zkoumat podmínky, za nichž byl jednatel do funkce přijat, povahu funkce,

kteřá mu byla přidělena, rámec, v němž je tato funkce vykonávána, rozsah pravomoci dotyčného a kontrolu, již podléhá v rámci společnosti, jakož i okolnosti, za nichž může být odvolán.

23. Žalobce byl v rozhodné době jediným jednatelem a společníkem společnosti Acting Project INVESTments s.r.o., a to se 100 % obchodním podílem. Z notářského zápisu ze dne 23. 7. 2014 vyplývá, že žalobce byl jediným společníkem a vykonával působnost valné hromady. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce jako jednatel či společník předmětné společnosti neodpovídal jiné fyzické osobě či právnické osobě, tuto činnost nevykonával ve prospěch jiné osoby nebo orgánu. Žalobce celou společnost řídil sám. Při výkonu své funkce byl žalobce zcela samostatným a v rozhodné době funkci v této společnosti nevykonával pod vedením nebo kontrolou jiné osoby (orgánu). Nebylo zjištěno, že by za svou činnost v této společnosti pobíral odměnu. Žalobce proto nelze považovat za zaměstnance společnosti Acting Project INVESTments s.r.o. ve smyslu směrnice Rady 92/85/EHS.
24. Žalobce byl v rozhodné době taktéž jednatelem a společníkem společnosti AUTO-PORT INVEST s.r.o. V této společnosti působili další 1-2 jednatele a společníci, přičemž každý jednatel jednal samostatně bez toho, aby byl ve vztahu podřízenosti k druhému jednatele. Z výpisu z obchodního rejstříku jednoznačně vyplývá, že ve valné hromadě měl žalobce 80 % obchodní podíl a v případě rozhodování prostou většinou hlasů měl ve společnosti vždy rozhodující slovo. Žalobce tak nemohl být omezený menšinovými společníky při rozhodování o obchodním vedení a řízení společnosti. Žalobce se nenacházel v podřízeném vztahu k valné hromadě, kterou byl zvolen, neboť předmětnou společnost prostřednictvím valné hromady reálně ovládal. Žalobce jako jednatel či společník předmětné společnosti neodpovídal jiné fyzické či právnické osobě, tuto činnost nevykonával ve prospěch jiné osoby nebo orgánu. Žalobce byl společníkem s rozhodujícím počtem hlasů, tudíž svou činnost nevykonával pod vedením nebo kontrolou jiného orgánu. Smlouva o výkonu funkce jednatele a cestovní příkazy podepsány paní I. V. nesvědčí o podřízeném vztahu žalobce. Žalobce celou společnost samostatně řídil a nelze jej tak považovat za zaměstnance společnosti AUTO-PORT INVEST s.r.o. ve smyslu směrnice Rady 92/85/EHS. Skutečnost, že za svou funkci pobíral odměnu, na shora uvedeném závěru nic nemění, neboť odměna byla schválena samotným žalobcem prostřednictvím rozhodnutí valné hromady.
25. Ministerstvo vnitra dle žalovaného postupovalo zcela v souladu s rozhodnutím Soudního dvora EU ve věci C-232/09, směrnicí Rady 92/85/EHS, a současně právním názorem vysloveném v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5A 65/2016-42, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2018, č. j. 7 Azs 317/2018-21. Ministerstvo vnitra se v napadeném rozhodnutí řádně zabývalo konkrétními podmínkami výkonu funkce jednatele žalobcem ve společnostech Acting Project INVESTments s.r.o. a AUTO-PORT INVEST s.r.o., a to na stranách 8-12 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se ztotožňuje s názorem správního orgánu I.stupně, že pracovní cesty žalobce do zahraničí nelze považovat za uznatelný důvod jeho nepřítomnosti na území a tuto dobu nelze podle ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců započítat do doby pobytu dle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že nepřetržitost pobytu žalobce nebyla zachována, a tím nebyla splněna podmínka 5 let nepřetržitého pobytu na území ve smyslu ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Posouzení věci soudem

26. Městský soud v Praze přezkoumal na základě žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“). Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez jednání, když účastníci nevyjádřili s takovým postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.
27. Doplnění žaloby ze dne 29. 10. 2019 soud posoudil jako konkretizaci žalobního bodu obsaženého již v samotné žalobě zpochybňujícího právní posouzení charakteru pracovní cesty, nikoliv jako nový žalobní bod.
28. Dle § 75 odst. 1 písm. f zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
29. Dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.
30. Dle § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.
31. Dle čl. 4 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, období nepřítomnosti na území dotyčného členského státu nepřerušují běh doby uvedené v odstavci 1 a budou zahrnuta do jejího výpočtu, nedosahuje-li délka uvedených období nepřítomnosti šesti po sobě jdoucích měsíců a nepřekračuje-li úhrnem délku deseti měsíců v rámci doby uvedené v odstavci 1. Ve zvláštních nebo výjimečných případech dočasné povahy a v souladu s vnitrostátními právními předpisy mohou členské státy připustit, že delší období nepřítomnosti, než je uvedeno v prvním pododstavci, neznamená přerušování doby uvedené v odstavci 1. V těchto případech nevezmou členské státy dané období nepřítomnosti při výpočtu doby uvedené v odstavci 1 v úvahu. Odchylně od druhého pododstavce mohou členské státy vzít v úvahu pro výpočet celkové doby uvedené v odstavci 1 období nepřítomnosti z důvodu dočasného přeložení osob za účelem výkonu zaměstnání, včetně poskytování přeshraničních služeb.
32. Žalobce namítá, že správní orgány zcela nesprávně po právní stránce posoudily charakter pracovních cest žalobce jako většinového společníka společnosti s ručením omezením a také jako jediného společníka společnosti s ručením omezeným. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že se správní orgán I.stupně řádně zabýval konkrétními podmínkami

výkonu funkce jednatele v obou společnostech, neboť se nevypořádal s mechanismy odpovědnosti a kontroly výkonu funkce jednatele. Soud předně konstatuje, že v první řadě bylo v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nutné, aby správní orgány vysvětlily, z čeho dovozují, že pracovní vyslán do zahraničí může být pouze cizinec v zaměstnaneckém poměru. Správní orgán I.stupně svůj výklad opřel o znění čl. 4 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003. Žalobce toto odůvodnění nijak nerozporoval. Soud má za to, že správní orgány postupovaly správně, když nevycházely pouze ze znění § 68 zákona o pobytu cizinců, ale respektovaly i to, že uvedené ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo novelou provedenou zákonem č. 161/2006 Sb. v souvislosti s transpozicí směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí (dále jen „směrnice 2003/109/ES“). Tento závěr podporuje i současné znění § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle kterého se do doby pobytu podle odstavce 1 započítávají období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu podle písmen a) až d), pokud byl cizinec svým zaměstnavatelem pracovní vyslán do zahraničí a pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 10 po sobě jdoucích měsíců a ve svém souhrnu nepřesáhla 560 dnů; toto období se však nezapočítá, byl-li cizinec členem statutárního orgánu zaměstnavatele.

33. Správní orgány podrobně rozebraly charakter působení žalobce jakožto jednatele ve společnosti AUTO-PORT INVEST s.r.o. i ve společnosti Acting Project INVESTments s.r.o. Správní orgány se dostatečně zabývaly všemi relevantními podklady pro rozhodnutí. Soud má za to, že správní orgány se dostatečně podrobně zabývaly konkrétními okolnostmi výkonu funkce jednatele žalobcem v obou společnostech, zabývaly se otázkou samostatnosti či podřízenosti výkonu této funkce, formou přijetí žalobce do této funkce, vlivem žalobce ve společnostech, odměnou za výkon funkce, správní orgány zohlednily veškeré rozhodné aspekty v souladu s názorem vysloveným Městským soudem v rozsudku ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5A 65/2016-42, a Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 23. 10. 2018, č. j. 7 Azs 317/2018-21.
34. Soud v této souvislosti odkazuje také na rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2018, č.j. 31 Cdo 4831/2017, ve kterém se NS s odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 190/15, ze dne 13. 9. 2016, vyjadřuje k problematice tzv. souběhu funkcí. NS v tomto rozhodnutí zopakoval závěr, že: „(...) platí, že členové statutárního orgánu obchodní korporace nevykonávají činnosti spadající do náplně této funkce (do působnosti statutárního orgánu) ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti dle pokynů obchodní korporace. Naopak, je to právě statutární orgán (jeho členové), kdo (jako výkonný orgán) řídí činnost obchodní korporace (v poměrech akciové společnosti srov. § 191 odst. 1 a – jde-li o obchodní vedení – i § 194 odst. 4 in fine obch. zák.).“ Soud považuje postup žalovaného, který přezkoumal předložené dokumenty za dostačující. Žádný z žalobcem předložených dokumentů nenasvědčuje, že by žalobce v nějakém směru či aspektu vykonával funkci ve vztahu podřízenosti a nadřízenosti, že by činnost vykonávala pod vedením jiné osoby či orgánu v takové míře, aby bylo možné žalobce považovat za zaměstnance a na jeho cesty bylo možné pohlížet jako na pracovní vyslání do zahraničí ve smyslu § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu cizince na území je řízením zahajovaným na návrh. Žalobce jako žadatele tak tížilo nejen břemeno tvrzení, ale i břemeno důkazní. Žalobce byl dostatečně seznámen s právními názory správních orgánů, popř. i s názorem správních soudů na to, jaká kritéria musí správní orgány v dalším řízení zkoumat. Bylo tedy úkolem žalobce, aby předložil

takové podklady, které by jasně osvědčovaly konkrétní skutkové okolnosti prokazující jeho postavení jako zaměstnance dle kritérií obsažených v rozsudku Městského soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5A 65/2016-42. Žádný takový dokument žalobce nepředložil.

35. Naopak soud zdůrazňuje, že sám žalobce v žalobě konstatoval, že společnost má své orgány, které působí nezávisle na sobě a jednatel při výkonu svých pravomocí postupuje v souladu se zákonem stanovenou povinností postupovat s péčí řádného hospodáře. S tímto tvrzením soud souhlasí a i z něj vyplývá, že statutární orgán je nezávislým řídicím orgánem, tak jak jej chápe zákon a jak ho vnímá také rozhodovací praxe soudů. O svých cestách do zahraničí rozhoduje jednatel sám, nejde zde o typický vztah nadřízenost a podřízenosti, který je mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Závěr, že žalobce jednal samostatně a nebyl na pracovní cestu vyslán žádným zaměstnavatelem ani orgánem, v daném případě potvrzuje také skutečnost, že obsahem pracovních cest byla činnost spadající pod obchodní vedení společnosti (tzn. výlučná působnost jednatele jakožto samostatného orgánu) a zároveň skutečnost, že žalobce byl v jedné společnosti jediným a ve druhé výlučným společníkem (tzn. fakticky ovládal společnost). Cestovní příkazy podepsány paní I.V. v tomto případě nejsou důkazem, který by prokázal podřízenost žalobce jakožto jednatele společností. Jiné podklady prokazující jeho postavení zaměstnance žalobce nepředložil.
36. Námitka žalobce, že se správní orgány nezabývaly mechanismy odpovědnosti a kontroly výkonu funkce jednatele, které vyplývají ze zákona o obchodních korporacích, není v dané věci relevantní. Správní orgány se měly v dané věci zabývat konkrétními skutkovými okolnostmi, které by prokázaly, zda žalobce byl v postavení zaměstnance, či nikoliv. Obecné rozborů zákonného pojetí funkce jednatele by byla nadbytečná, kdy funkce jednatele apriori není závislou činností, z čehož správní orgány vycházely v původním rozhodnutí, které bylo zrušeno Městským soudem právě z důvodu nedostatečného zjištění skutkových okolností a nedostatečného odůvodnění. Obecné zákonné mechanismy odpovědnosti a výkonu funkce jednatele ještě nevytváří z funkce jednatele jakousi podřízenou či závislou funkci. Naopak, jak vyplývá také z výše citovaného rozsudku Nejvyššího soudu, výkon funkce jednatele není primárně závislou prací. Jednatel sice je odpovědný za svá případná pochybení při výkonu funkce, ale to neznamená, že je při výkonu funkce někým řízen. Obráceně by se dalo říci, že mechanismy odpovědnosti za výkon funkce jednatele zrcadlí jeho samostatnost a nezávislost, aby si jednatel byl při své činnosti vědom, že výkon funkce například v rozporu s péčí řádného hospodáře je následně postižitelný. Odpovědnost jednatele se tedy nerovná závislost či řízenost jednatele, ale jedná se o institut, který nutí jednatele postupovat v souladu s péčí řádného hospodáře a dalšími zásadami. Ochrana menšinového společníka nemá dopad na samostatnou a řídicí povahu statutárního orgánu, ani na faktický vliv většinového vlastníka, jedná se opravdu o ochranu, která přichází na řadu až v případě nějakého excesu či případné způsobené újmy, ochrana se nepromítá do běžných záležitostí společnosti. Bylo povinností žalobce, aby doložil konkrétní skutkové okolnosti prokazující, že v jeho případě byla funkce jednatele koncipována odlišně, že funkci vykonával pod vedením, nebo vykonával i činnost mimo své jednatelské funkce a měl postavení zaměstnance.
37. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že správní orgány se řídily závazným právním názorem správních soudů, námitky žalobce neshledal z důvodů výše uvedených důvodnými. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

38. Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. října 2020

r.

JUDr. Hana Veberová v.
předsedkyně senátu